

REDACTIA
ARAD, STR. AULICH (ADAM)

ABONAMENTUL

Pentru Austro-Ungaria:
pe 1 an fl. 10; pe 1/2
an fl. 5; pe 1/4 de an
fl. 2:50; pe 1 luna fl. 1.

Nu se de Duminică pe
un fl. 1:50.

Pentru România și străinătate
pe an 40 franci.

Manuscrise nu se înqoiază.

ADMINISTRAȚIA
ARAD, STR. AULICH (ADAM)

INSERTIUNILE:

de 1 și 2 garmond: prima-dată
7 cr.; a doua oară 6 cr.;
a treia oară 4 cr. și timbru
de 30 cr. de fiecare publi-
cațiune.

Atât abonamentele cât și
insertiunile sânt a se plăti
înainte.

Scrisori nefrancate nu se
primesc.

TRIBUNA POPORULUI

Tinerimea și pesimismul.

Tinerime și pesimism, — eată două noțiuni cari se exclud una pe alta. E ca și când ai zice: apă și foc... Nu pot să stea împreună! — Pentru că pesimismul e renunțarea, ear ideala tinerimei trebuie să fie munca, activitatea. Intru a dori însă Nirvana, necunoscutul ce urmează vieții pământești, desigur, că nu trebuie nici o sfortare. Stai locului, te dai în voia sorții, ba adesea cauți chiar răul, și eată-te aderent al școalei schoppenhaueriane.

Dar' nu această școală a făcut mărirea Germaniei de azi, după-cum nici într-o țeară sufletele pesimiste, ori-cât de geniale și generoase ar fi fost de atfel, n'au produs curente de mărirea națională.

La popoare tinere mai ales, pesimismul ar fi fatal. Pe Eminescu de pildă l-a făcut să scrie cu cel mai adânc disgust — desigur exagerând în chip bolnav — despre epoca mare care se ilustra prin faptele generației lui Ion Brătianu și să caute bucurie numai în trecutul dela anii „patrusute și o mie”...

Eată de ce ne-am făcut rezerve asupra discursului ce un reprezentant al tinerimei universitare a ținut la mormântul lui Goșdu.

Ar fi, într'adevăr, o nefericire, dacă tuturor prezentul ni-s'ar părea atât de sterp, încât între actualii bărbați distinși ai națiunii nu s'ar mai găsi nici unul, al cărui caracter să ne îndemne la fapte bune naționale ci toată inspirația și forța de viață tinerimea ar trebui s-o ia numai dela cei... morți!

A venera trecutul glorios și a ne lăsa sufletul amintindu-ne de faptele mari ale generațiilor trecute și ale puținilor eroi naționali ce am avut, da, este o datorie și o bună școală. Reprezentantul universitarilor români din Budapesta a fost perfect când prin cuvinte atât de calde a zugrăvit legătura ce trebuie să existe între trecut și între acei factori din prezent ai neamului, cari sunt chemați să aștearnă viitorul... Factorii cari prepară ori cel puțin luptă pentru un viitor mai fericit, sunt însă nu numai tinerimea universitară, ci și generațiile a căror oarecâtă a amărit atât de mult pe tineri, în cât unii dintre ei ajung la note de un pronunțat pesimism...

Nu se poate închipui însă luptă națională sănătoasă, fără ca între aceste două generații: cea de azi și cea de mâine — să nu fie dragoste și încredere. Selecțiunea, în tabăra luptătorilor, se face pe încetul, aproape pe neobservate. Bătrînii dispar unul câte unul, după cum și tinerii intră unul

câte unul pe terenul de luptă. Nu se poate închipui o schimbare în așa chip, că azi ori mâine tineretul cult și înzestrat cu toate bunele calități, se presintă și ia în primire dela actuala generație — mai bătrână — întregul inventar național.

Vor trebui deci să lupte și împreună.

Apropierea aceasta însă aproape este peste putință, dacă dorul de bine sincer și cald, între tineret ia proporții nu în sens de nivelare, ci săpând o prăpastie între dinsa și generația pe socoteala căreia într'adevăr, vor trebui să se înregistreze certuri fatale.

Că certurile unora le-a răpit iluziuni, ear' pe alții i-au deprimat, — toate acestea sunt adevărate. Noi am spus-o însă în primul număr al ziarului nostru, și acum o repetăm eară: nenorocire ar fi numai că n'am ști să profităm din rețetele ce am îndurat cu toții; vorba părintelui Bucaciu: dacă nici acum n'am ști să scapăm de grâul din neghină!...

Socotim deci că ar fi o cale mai bună, națiunii mai folositoare, când tinerimea și-ar face socoteala așa: răul din prezent nu-l vom socoti unei întregi generațiuni, ci slăbiciunii omenestii care se arată adesea chiar și în mijlocul celor mai rari virtuți.

Va scăpa atunci de tentațiunile pesimismului care fatal slăbește ori-ce corp merit a purta lupte; în suflete va incolți eară încrederea, fără care nici în trecutul recent nu s'ar fi putut săvârși nimic înalțător. Să nu uităm adecă nici unii dintre noi: certelor nenorocite precedaseră o serie întreagă de fapte cari ne-au atras admirația amicilor ear' dușmanilor temere a inspirat

În luptele politice neînțelegeri se ivesc la ori-ce popor.

Câte capete, atâtea feluri de a gândi, și până să se formeze un anume curent de gândire și de simțire, ciocnirile devin inevitabile.

Sunt apoi pasiuni și apucături rele, moșteniri în virtutea legii atavismului și urmări fatale ale mediului în care am fost crescuți și trăim. Până să se tocească și acestea, natural că eară trebuie vreme... Moise, înainte de a intra să ocupe țeara făgăduinței, și-a ținut poporul în pustie până să piară dintrinsul tot păcatul și să aibă numai generație tină, proprie de a duce la îndeplinire o luptă mare și sfântă.

Noi n'avem însă răgaz să facem asemenea școală, ci zilnic trebuie să luptăm cu tot felul de mizerii cari ne amărăsc, zilnic suntem supuși ori tentațiunilor primejdioase ori lovituri

sub a căror greutate moralicește succombă atăția.

Datori suntem însă cu toții să stăm straja și pe cei, în a căror îndreptare nu mai putem crede, să-i ținem departe de cauza națională, altarul de care numai dreptii să se apropie.

Severi, da, să fim severi în alegerea tovarășilor cu cari plecăm la luptă și să luăm devisa: mai bine puțin dar' înțelegi și cu încredere unii cătră alții, decât mulți și trăgând fiecare în altă parte...

Nu cumva să ne cuprindă însă gândul, că între toți cei vii de acum nu s'ar mai pute găsi o seamă de oameni, cari conduși de binele obștesc să adune în giurul lor tabăra reslătită în urma crizei triste ce s'a abătut peste partidul național. Ar fi un gând nefericit, un pesimism ce ne-ar duce la descurajare.

A crede că la fiecare pas vom întâlni nu luptători desinteresati ci egoiști fără seamăn, ar fi o greșală cu atât mai mare cu cât se știe, că tocmai în criza trecută patimile, exagerările și calomniile au jucat un rol dezastruos.

Să ne ridicăm la cea mai frumoasă jertfă de sine: iertarea.

Dela pesimiști să primim o singură învetatură: să nu ne facem iluziuni prea îndrăznețe, ca să nu ajungem apoi a calcula cu factori falși.

Acestea-s ideile ce ni le-au deșteptat pesimismul cuprins în elogiile aduse de un distins student universitar marelui Mecenat Goșdu... Felul cum s'a manifestat acest pesimism: dând o deosebită solemnitate zilei închinată celor cari națiunii atăta bine i-au făcut, e o garanție de altfel, că avem a face nu cu pesimismul pe care atâtea capete seci îl afectează pentru a se sustrage ori-cărei lupte, ci cu un puternic sentiment de duioșie pentru gloria trecută și o dorință arzătoare ca epoca strălucită d'odinioară să revină eară.

Transacția austro-ungară. În ședința dela 7 c. a comisiei bugetare austriace, ministrul de finance Bilinsky a ținut-o vorbire care se comentează viu în toate cercurile politice.

El a declarat adecă:

1. În Ungaria cota trebuie ridicată; altfel nu se poate încheia transacția.

2. Dacă provisoratul nu se poate trece pe cale constituțională, guvernul îl va face pe temeiul art. 14.

3. Guvernul austriac s'a învoit cu cel maghiar, că traficul cu faină se va suspenda cu începere dela 1 Ianuarie 1898, dacă provisoratul va trece prin Reichsrath.

Acest din urmă punct este o lovitură dată comerțului Ungariei și o concesie

pe care guvernul austriac a căpătat-o dela cel unguresc pentru a domoli opoziția, pentru-că toate partidele au cerut acest lucru.

Din secretele diplomației. În presa germană a făcut mare senzație și se discută viu descoperirea ce a făcut-o un diplomat în „Budapesti Hirlyap” afirmând, că toastul zis de țarul pe câmpul dela Chalons a fost făcut de ministrul francez Hanotaux, căci cel compus de Șişkin era așa de rece, încât ministrul de externe francez a zis celui rus: „Dacă țarul l-ar rosti, Franța întreagă ar rămânea rău impresionată”...

Din Bucovina.

Iubileul Mitropolitului.

Cetim în primul articol al ziarului „Patria” din Cernăuți:

Biserica ort-orientală din Bucovina și Dalmația serbează jubileul primului seu preot. Sunt cincizeci de ani de când I. P. S. Sa dl Archiepiscop al Cernăuților și Mitropolit al Bucovinei și Dalmației, dl Arcadie Ciupercovici a pus jurământul preotesc.

Rară și frumoasă serbare! Activitate neîntreruptă de un jumătate secol în via Domnului, lucrare continuă de aproape două rosturi de oameni pentru promovarea sublimelor interese ale bisericii și ale poporului, pentru mântuirea sufletelor, ce cu credință și evlaviă se închină naintea sântului altar al Atotputernicului Dumnezeu.

E deci firesc, că nu numai servitorii pristolului, ci toți fii bisericii, cler și mireni, toți fii patriei, fără deosebire de națiune și confesiune să se grupeze în ziua aceasta în giurul înaltului jubilar și să aducă omagiu de iubire și recunoștință Aceluia, care întreaga sa viață a dedicat-o nefalsificatei evanghelii a iubirei și mântuirii.

Același ziar mai scrie:

Consiliul comunal al orașului Cernăuți a aclamat în ședința sa de Joi, la propunerea primarului orașului Kochanowski, pe I. P. S. Sa dl Mitropolit Arcadie Ciupercovici din incidentul iubileului său de 50 ani al profeției Sale, — cive de onoare al orașului Cernăuți.

Din Cluj.

Egoiștii. — Idealiștii. — Picnicul.

6 Noembre 1897.

Savanții moderni neagă existența unei maliții absolute, nu pot însă nega maliția relativă și mai cu seamă aceea, că societatea de azi numără în sinul său unele existențe, cari sunt contra a tot ce nu tămăduiează interesele lor personale și egoistice. Nu caută aceștia binele obștesc, nu reflectează la postulatele bunei cuviințe, nici la necesitatea bunei înțelegeri în societate, și dacă cineva se încumetă a încruși interesele lor personalissime, ei cu mâni impie sunt gata a face revoluție și în oarba lor furie nu crută nici chiar scopul comun, nici instituțiuni, cu atât mai puțin sentimentele altora.

Între astfel de împregiurări, nu-i mirare, dacă idealistul se împiedecă pe un moment în calea sa, ca cu disgust să se convingă despre una dintre cele mai condamnabile slăbiciuni omenestii. Cu toate acestea nu se reîntoarce idealistul adevărat, ei cu fruntea ridicată continuă calea sa fericită întru

eluptarea binelui comun a semenilor săi; ear' timpul, se îngrijește, că cei miopi și mici de suflet să rămână stigmatizați.

Unul dintre succesele eluptate în acest an este *Picnicul*, arangeat în seara de 4 Noembrie.

Sub presidența destoinicului tinăr I. Mesaros, — deși am avut a ne lupta contra unor ueltiri caracterizate de sine — ni-a succes a ne procura o seară edificatoare. La toate acestea acest picnic abia se poate asemăna cu petrecerile noastre arangiate înainte cu 2—3 ani. Las că s'a prea încuibat apatia și indiferentismul în societatea noastră și apoi ideile schopenhauriene încep a cuceri teren și printre noi!

Au fost puțini, dar' câți au fost s'au aflat măcar bine.

În noi însuși cei cari — ne jucători fiind priveam de-o parte decursul acestei petreceri, s'a format părerea că și mai bine s'ar putea, dacă ar fi... înțelegere, unanimitate, confidență.

Între cei prezenți am notat pe domnișoarele:

Pulcheria Căluț, surorile Cioplea, Elena Pandrea, Veturia Podoabă, Tina Pop, toate din Cluj. Otilia Filipan (Năseud), Lavinia Florescu (Ighiu), Emma Hossu (Dej), Corn. Orășan (Murș St. Iacob) Ana Rus, (M.-Ludoș) Irina Zăhan (D.-St.-Martin).

Doamnele:

Angelici (București) Baldi (Cluj) Bozac (Velcher), Cioplea (Cluj), Dr. Ilea (Cluj), Pandrea (Cluj), Leontin Pop (Cluj), Rus (Dej), Zăhan (D.-St.-Martin), Gal (Săcueni), Giurgiu (Cluj).

Dela Codru.

Din România.

Manifest.

Noi, delegații celor două Universități din Iași și București, întruniți cu prilejul inaugurării Palatului Universității din Iași, astăzi, 28 Octombrie 1897, ca să deliberăm și să punem capăt incidentului ivit în congresul de la Târgu-Jiu, între studenții celor două Universități;

Considerând că este în interesul întregii studenții universitare și de datorie noastră să lămurim situațiunea incurcată pe care ne-au creat-o rău-voitorii;

Considerând că nimăruia dintre studenții universitari Români nu i-a trecut prin gând ideea fatală de separațiune, pe care voese să le-o atribuie cei ce tot-d'a-una au fost contra unei frumoase și durabile înfrățiri;

Considerând că este o atingere la demnitatea studenției universitare să fie învinuită de un act, care ne-ar întoarce cu câte-va decenii în urmă;

Având în vedere pericolul ce ne amenință, lăsând să se speculeze această mică neînțelegere în dauna noastră, fără să se ridice glasul ca o protestare energică și unanimă în contra tuturor acelor cari lucrează pentru stingerea sentimentelor noastre naționale;

Pentru aceste motive:

Redactăm acest manifest ca o dovadă, că nu numai printr'un incident pur personal ca cel de la Târgu-Jiu, dar prin nici o altă cauză nu se va ajunge când-va, după cum s'a zis de alții, ca studenția ieșană să se despartă de frații săi bucureșteni, ci din contra, protestăm contra tuturor acelor, cari au exploatat asemenea mici incidente și ca niște adevărați Români o declarăm în mod solemn, că nu este nici o urmă de neînțelegere între studenția universitară din Iași și București.

Comitetul asociațiunei generale a studenților universitari români din București,

(ss.) Oct. A. Velciu, X. L. Eraclide. Al. V. Bârzu, V. C. Bușilă. A. N. Savu, A. G. Vasiliu.

Comitetul asociației generale a studenților universitari români din București.

(ss.) Dem. G. Danielopolu, M. G. Vlădescu, C. S. Dumitrescu, I. V. Barliba, M. Brunescu, G. Eftimopol, I. Popescu-Pion.

Inaugurare.

Eri a fost la Răsboeni inaugurarea monumentului ridicat acolo.

La această patriotică serbare d. Hăret, ministru cultelor a fost reprezentat prin d. Ștefan C. Ioan, inspectorul școalelor secundare.

D. general Iarca a reprezentat pe d. ministru de război și d. V. A. Ureche, pe Ateneul român.

Studenții au luat parte în mare număr. Presa de asemenea a fost invitată.

Nouele sate din Dobrogea.

Nouele sate românești, ce se vor înființa în Dobrogea, vor fi așezate între frontieră și actualele sate Almalău, Esecchioiu, Gălița, Canlia, Lipnița, Caravan, Dobromir, Azarlic și Regep-Cuius în cari predomină elementul bulgăresc, represintat prin 58.89%, pe când cel românesc represinta numai 15.89%, ear' Musulmanii 14.80%.

Pentru nouele sate se vor destina toate terenurile ce posedă statul dela dispăruți,

emigrați, deposedați, precum și tuferișurile numite Mișelic-Cula, Demecieana, Nusuf, Carvan, Cuungiuk, Buiuk-Orman, Coriamare, Saia-Orman, Tăslagea, Saslagea, Mustufa Corus și Curorman.

În vedere că în aceste localități sunt deja păduri întinse, se vor afecta și terenurile resevate pentru plantații tot pentru pământul de cultură ce se va da nouelor colonii de români.

Di Luca Ionescu, prefectul județului Constanța, a propus dlui ministru de domenii ca să dea următoarele numiri nouelor sate: Răsboeni, Călugăreni, Rahova, Grivița, Mireea-Vodă, Traian, Ovidiu.

Doctori celebri.

O operațiune medicală, care depune o frumoasă cunună pe fruntea medicilor noștri, a fost executată zilele trecute.

Di Dr. Leonte, — scrie „*Liberalul*” — asistat de dl Assaky și secundat de d-rul Drugescu, au făcut una din cele mai grele operațiuni: au extras rinichiul drept, deja intrat în putrefacție, al mărelui proprietar dl Costantin C. Cîrlova.

Operația a reușit de minune.

Azi dl Cîrlova este în afară de orice pericol, aproape restabilit, ear' arta chirurgicală la noi a dat încă dovadă de atotputernicia ei.

O întrebare deschisă

d-lui Vaselian Popoviciu, inv. în Berezava.

În Nrul 199 a „*Tribunei Poporului*” la cronica „*Catichetii dela școalele străine nu-și împlinesc da torința lor*” — d-ta stimată d-le, „*And acuzi anumiți catichetii, că n'ar propuie nic i rugăciunile, ti mai și certii, că de c la a finea orei de catichisațiune nu mai aruipun și din gramatica română, căci atunci n'ai mai vedea „magyar érzelmii” etc.*”

Aserțiunile pot fi foarte adevărate și n'am nici cea mai mică intențiune a le combate, alta e noima care mă îndeamnă să-ți fac o modestă întrebare publică.

Deși indirect, dar' astădată plausibil te-ai pus în postura de a scoate spada pentru interesele naționale (vezi Doamne!) înfierând procedura celor-ce mână apă pe moara lui „magyar érzelmii”.

Stimabile d-le! Ești d-ta sincer acum, când ieși în vileag cu veleități naționaliste, — ori ai fost sincer și convins în timpul abia trecut, când intrigai contra școalelor confesionale (à la Madrizești), făcând propagandă pentru transformarea lor în școale comunale și de stat. — și atunci când de-

nuțai instituttele noastre de credit cu scopuri subversive, invocând înființarea de bănci-filiale străine.

Și ciudată coincidență! Tocmai în pragul realizării oftatelor d-tale onorabile, pești noaptea devii naționalist cu patentă. Ce-ți fi și asta?

La ori-ce cas am voi să știm nexul unatât de radicale schimbări obvenite pești noaptea.

Vrei să te întorci? Atunci păsește unlit și cinstit, dar' mai înainte te epitimiază!

Până atunci advertizez lumea: „*Hic n'ger, hunc tu Romane caveto!*”

Dat în Zeldiș-Saturău, 23 Oct. 1897.

Traian I. Magier,
preot gr.-or. rom.

NOUȚĂȚI

Arad, 9 Noemv. n. 1897.

La temniță. La 8 Noemvrie s'a publicat înaintea tribunalului din Lugoj sentența prin care Curia dă drept de executare celorlalte foruri înaintea cărora dl *Mihail Rubinovicu*, preot în *Brusnic* e osândit la 6 luni temniță de stat și 50 fl. amendă, pentru preținse agitațiuni...

Ce zice dl Bartha?

Tinerimea înfrățită. Sâmbăta studenții universitari români, serbi și slovaci dela Budapesta au avut seară de înfrățire. Totul a decurs în chip înălțător. Măne vom publica un raport amănunțit.

În contra protecțiunii. Urmând pilda ministrului Wlassics, acum vine directorul general al căilor ferate maghiare cu un edin îndreptat tot în contra abuzului cu protecțiunea. În acel ordin se spune, că funcționarii dela M. A. V. nu-și înaintează petițiile prin forurile nemijlocite superioare, și prin mijlocirea protectorilor.

Directorul declară, că de aici înainte va mai primi nici o petiție din mâna protectorilor și nu va lua mai mult în considerare intervenirea lor.

Frumoasă mărturisire!

Impăratul Germaniei aruncat cu pietre. Când părechia imperială germană a călătorit la Spielberg, locul unde s'a înmormântat generalul *Bilow*, s'a comis un atentat. Nu se știe încă cu siguranță, în contra cui era îndreptat atentatul, destul că părechia imperială era aproape să cadă jertfa.

STELE

NUVELA
DE

HERMANN SUDERMANN.

(Urmare.)

Piciorul ei seducător și-l ridicase în mod provocător pe prima treaptă și cu un zimbet de ștregar, întindea regelui o coroană de aur, par'că ar fi zis: „*Înălțate împărate, mulțumește pentru această onoare!*”...

— Este ea? — întrebă vesel marchisul.

Dagmar afirmă cu capul, și-și ascunse fața aprinsă de bucurie și rușine după evantail.

Sora Dagmarei își ridică apoi capul și mai provocător, și ochii mici scilipeau și mai drăcos de sub pălăria mare de Rembrandt.

— N'are deloc aerul să fie emoționată, gândi marchisul.

Și când perdeaua se deschise și pentru a treia-ora, fetița făcea semn cu ochiul publicului, care nu știa ce să mai facă de în-sufletețire.

— Mulțumesc lui D-zeu, șopti Dagmar, era aproape să mor pentru acest copil.

Roil peștriș al debutanților se îmbulzea spre public. Bărbații și damele au trebuit să rămână costumați, ca dansul să aibă un colorit mai viu.

Dagmar grăbi spre fetiță, care venia la

brațul lui Martino, umblându-i gurița ca o morișcă.

Când observă pe soru-sa, făcu o față sfântă; dar' când își întinse fruntea spre sărutare, aruncă marchisului o privire cochetă.

Când îl prezentară, făcu glume naive, zimbându-i șiret și confidențial.

Și acest zimbet nu-i părăsi gurița, nici la masă, mai ales când privirea i-se întălnia cu a marchisului.

— Ce va fi voind cu mine? — se gândi el. Ori de câte ori conversa cu ea, deși li da răspunsuri timide și monotone, privirile ei erau foarte expresive. Erau priviri cari îl săgetau în toate fibrele.

Rămăseră numai ei patru.

Martino, care în calitate de cavaler însoțise damele la bal, acum conducea fetița, ear' marchisul putu să rămână lângă Dagmar.

Artista era indispusă, beu apă și nici nu atinse mâncările.

Marchisul credea că el e cauza acestei indispoziții. Se aplecă la urechea ei și-i șopti câteva vorbe dulci de împăcare.

— Te rog, dă-mi pace — răspuse Dagmar — și-și strâmbă gura cu amărăciune.

Când veni rândul champagnei, de-odată se făcu liniște; chiar fetița, care până acuma vorbise și rise sgomotos cu Martino, tăcu de-odată. Măestrul italian își acoperi

gura cu mâinile, așa că degetele lui lungi formau boltă în giurul gurei, și prin dezchizătura acestora șoptea cu vecina. Ear' ochii acesteia rudeau câte odată drăcos. Când și când se uitau amândoi la marchisul și dacă observau că și el îi privește, se rușinau și-și întorceau fața umiliți.

Voia tocmai să-i întrebe ce conspiră contra lui, când observă că Dagmar ridică paharul gol cu un oftat, care semăna mai mult a vaet, grațioasă îl întinse spre el.

Păharele se ciocnesc — ochii se sărutară.

— Toarnă vin — vreau să beau! strigă ea.

Marchisul îi șopti din nou la ureche.

— Prego, ch'appaghe il cor, vera beatrice! șopti el.

— Vers? de cine?

— Așa se roagă Petrarca S-tei Madonă, așa mă rog d-tale...

Zimbea perdută și-și lovi dinții de marginea paharului.

— Și d-ta nu-mi spui nimic?

— N'am nimic de spus.

— Te îndestulești să te ador?

Tăcu.

— N'ai simțit nici odată dorința să te cobori de pe altarul d-tale, ca să depui fericirea pe buzele celui care se roagă?

Tăcu din nou, dar' se cutremură și privi-

rea ei căuta pe a sorei sale, par' că dela ea ar fi așteptat ajutor.

Focul champagnei deșteptă în marchis o dăcă sêlbatecă.

— De ce-ți și vorbesc atâta? — mormăi el, — da, dacă ai fi femeie! D-ta tu ești numai o sfânta.

— Numai!

Balul era pe sfârșite, Martino a trebuit să plece mai curând. Fără să fi băut mult de cât se cădea, era turtă.

Ochii îi se învârtteau în cap, părul îi se sbrărlit, ofta și găngăvea.

— Așa pățește la ori-ce bal, — zise un musicant, pe care-l chemase marchisul, să dea ajutor, — nu e în stare să susțină blondele — se îmbată de ele...

Când se duseră în garderobă, euvințelul lui din armă fură:

— Marchise, blondele, blondele!

Fetița goli pe jumătate paharul plin de lor, par'că ar fi fost cea de pe urnă. În dansa astă copilă par'că ar fi fost fermecată. — Sălta și se îmbulzea în aventurile cele mai nebune ca o pasere mare peștriș care vrea să se naște cu pălăria mare Rembrandt, trăgând-o de panglici după dînsa.

Câte odată arunca marchisului priviri ei semnificative și misterioase, nu era chip s'o facă să vorbească.

Urmând împăratul cu împărăteasa și întreaga suită cortegiul spre cimiter, deodată sbură din public o peatră puternică în mijlocul convoiului. Pieatra a nimerit pe prințul Schönaich-Karolath și l-a rănit în spate. Calul de sub el a început să sară în 2 picioare și puțin că nu s'a spăriat. Imediat după el urma părechia imperială, și după toate semnele, piatra a fost destinată domnitorului. Împăratul Wilhelm a stat pe loc și a dat ordin, că toți lucrătorii cari lucrau pe acoperișul în etagele unei case ce să zidea în apropiere să fie arestați. Casa a fost imediat ocupată de poliție.

Recăsătoria ex-Rogelui Milan. Veselul Milan pe care Sârbii l-au constrins să se retragă de pe tron și să se ducă la Paris ca să continue a trăi viața lui de petreceri, la reîntoarcerea în Belgrad, s'a prezentat la Mitropolitul Michail și a cerut o nouă sentință de divorț, adăugând că voete să se însoare din nou spre a perpetua rasa Obrenovicilor.

— Regele Alexandru — a zis el — e cam bolnav și nu poate să aibă moștenitori.

Ce tată previzător!

Un duel original. Deunăzi la Bonn în Germania, a fost un duel cu sabia, care a costat pe cei doi adversari, studenții Bechaut și Muhlhaus, patru luni de închisoare aspră de fortăreață.

Patru tinere și frumoase fete, cauza principală a luptei, serviau de martore și în loc de doctor, dueliștii aduseseră pe teren un butoiș de vin vechiu foarte bun.

Duelul de altmintezele, s'a terminat fără mare pagubă pentru cei doi adversari, cari amândoi ușor răniți, nu se întoarseră în oraș, decât după-ace sorbiră până la ultima picătură vinul din butoiul

Par nobile fratrum. Acum două luni s'a întâmplat, că un cărmuitor de vapor a fost pungașit de doi șarlatani, — lucru firesc marșii oarei. Unul dintre ei, chelnerul Adolf Neumann a condus pe bietul cărmuitor la un anume Ioan Kalk, despre care i spuse odată într'o cafeana, că este membru în direcțiunea teatrului *Magyar színház*. Pseudo-directorul l'a angajat de casier la teatru, dar a cerut totodată și cautiunea cuvenită. Omul încrezător i dete un libel de depunere în valoare de 400 fl. Neumann vîndu duelul mai departe unul avocat din Budapesta cu suma de 300 fl., care apoi la rândul său se duse la banca din Nagy-Maros să ridice banii. Acolo i-s'a întâmplat neplăcerea să fie arestat și escortat de câtră

Pe la patru, Dagmar, care tot timpul a căutat să țină departe pe adoratori, spuse surorii sale să se gătească de plecare.

— Trebuie să plecăm, — zise marchisului, care era chemat să țină locul lui Martino, — mi-se pare că se face ziua.

— S'a sfârșit așadar, — zise marchisul sfînd. Dagmar afirmă cu capul de câteva ori, și par'că s'ar fi genat de aceste vorbe, și întoarse capul zimbînd. Se părea că întreaga ei inimă era cuprinsă de dorul iubirei.

El conduse damele în garderobă, ajutându-le să-și pună hainele pe umerii goi, pe urmă se învîl și el în blană tremurînd, și dînspre Nord venia un curent prea rece pentru o ființă obișnuită cu căldura budului.

Când ajunseră toți-trei pe terasa înaltă, se opriră surprinși și ca orbiți.

În fața lor se ivea aurora dimineții. Pîra geamurile enorme se zăreau deja contururile aurite ale nuorilor purpurii, și reflexul lor da coloanelor de marmură o aparență, par'că ar fi fost străvezii. Treperele lucitoare, cari pe de lături erau împodobite cu azalee roșii, schinteietoare, tufe înalte și subțiri de palmi își întindeau printre ele eventualele grațioase, păreau un boschet de flori, prefăcut prin farmec în peatră. Globurile albe de sticlă, cari erau atrnate jos de pe balustradă, din mînilor nimidelor de bronz, păreau că niște luni palide.

geandarmii avisați de poliția capitalei de spre pungașie. Lucru firesc, că la poliția din capitală avocatul a fost pus pe picior liber și s'au introdus cercetări pentru a da de urma șarlatanilor, cari acum au și căzut în cursă. Ambele paseri au un trecut destul de șgomotos. Neumann a pungașit de regulă sub numele de Arthur Németh; în Viena și Pojon el se numia Herr Mause, ear' când își petrecea cu divele orfeelor, el răspundea la numele sonor de Nádorffy. În cărcat cu predicate de nobilime. Cât despre monsieur Kalk, și asupra lui s'a dovedit, că rabinerul l'a botezat altcum. Înainte de a deveni cavalier, el se numia Anton Semetán, de profesie culegător tipograf. Dar' nu numai Hellenbrandt jălește cautiunea; mai sunt o serie întreagă de portari, servitori etc. Prefectura poliției, în a cărei găzduire se găseseră cavalerii, a provocat pe toți păgubașii să se anunțe.

Partia bună. Era mare veselie în familia negustorului Samuel Kohn, din Budapesta. O calfă de tinichigiu, Iuliu Trepper, despre care „Heirathsvermitler“-ul bine informat a aflat cu toată siguranța, că are un venit splendid, a cerut mîna fetei mai în vîrstă a lui Kohn, Clementina. Fata încă avea ceva zestre, ce-i drept, nu era așa splendidă ca a tinichigiului, dar' totuși mai bine ceva decât nimic, 1000 fl., dați la oiață de întreaga familie. Logodna s'a făcut în grabă, ba mirele doria ca și nunta să se serbeze cât mai curînd. Într'o bună zi mirele spune viitorului socru, că el a concurat la o lucrare de tinichea, dar' concursul are un mare curs: n'a depus cautiunea recerută — 200 fl., ear' fără de acestia oamenii nici nu sunt el la vorbă. Bătrînul Kohn înțelepci chide ginerelui suma trebuincioasă. După două săptămîni Trepper aduce familie zestre, estea îmbucurătoare că a obținut lucrul, dar' acum ar trebui să-și instaleze atelierul. Bătrînul Kohn, om cuminte, înțelese și această alușiune și zestre earăși se mai micșoră cu câteva sutisoare. De aci înainte Trepper nu mai grăbia cu căsătoria, ba nici nu se mai arăta pe la casa socrului. Așa acum îi pică lui Kohn în minte să se informeze ceva mai de aproape despre mirele fetei sale. A și aflat, că Trepper e un șarlatan ordinar, și nu poate merge înaintea altarului chiar numai din simplul motiv că are altă nevastă legitimă, deși nu trăește cu ea. În urma arătării făcute de intristata familie, Trepper a ajuns pe banca acusaților pentru șarlatanie. Aici apoi s'a aflat, că afară de Clementina Kohn, coconașul mai avea încă două mirese, pe care însă

Aparițiile albe, fantastice începeau să se contopească cu lumina dimineții.

Și asupra întregului tablou pluteau razele nesigure ale soarelui ce răsărea.

— E trist, — zise Dagmar, rîzîmîndu-se cu gingășie de brațele conducătorului ei; încă un minut — și toate au fost numai.

— Trebuie oare neapărat ca astfel să se întempele? — întrebă marchisul, și se plecă dulce spre frumoasa femeie.

— Ce crezi?

— Să gustăm până în fund, momentul fericirei. Să nu ne mai întoarcem în casa ale cărui porți se închid înaintea mea fără îndurare. Să mergem afară pe mare, la plăcutul d-tale Djurgard și să ascultăm în earba fragedă pitpalacul.

— Ar fi frumos, — zise Dagmar, și privi visător în depărtare. În iarbă trebuie să înflorească deja anemoniile...

— În viața mea n'am fost extravagantă, dar' acum mi-ar plăcea să-mi es din fire.

— Ei, fi curagioasă!

— Curagiu a-și avea...

Se cutremură apoi fără de veste și se uită îngrijată la sora ei, care era la celalalt braț al marchisului. Se părea însă că nu aude și nu vede. Își strînsese batista la buze, tușînd.

(Va urma.)

nu a avut timp să le exploateze. Tribuna l'a condamnat la un an închisoare.

Când își va maghiarisa numele?

Leproși. În conferința ce s'a ținut de curînd la Berlin contra leprei, s'a vorbit și de insula Focelor, din oceanul Atlantic, unde se trimit toți leproșii din Africa de sud. S'a zis că sunt așa mulți leproși acolo în cât peste puțin timp insula n'o să i mai încapă. Între bolnavi se află persoane de condițiune foarte bună cari, după ce au contractat teribila boală, care nu mai are leac, au fost alungați de familia lor. În fiecare săptămînă pleacă de la Colonia Cap un vapor al statului care duce merinde pentru acei nenorociți cari și așteaptă moartea în insula Focelor.

Severitatea legilor engleze. Jurații din Londra au dat o nouă dovadă despre severitatea legilor și obiceiurile englezești. La 29 August trecut un anume Scott Stormouth și o tînără femeie miss Lean, amanta lui, se deciseră a și pune capăt zilelor și se otrăviră cu ludanum în odaia pe care ei o ocupau într'un otel.

Tînăra femeie murise. Stormouth mai viguros nu succombă și dispără apoi, speriat de consecințele actului său.

El fu arestat după câte-va zile la Derby. Cu toate că instrucțiunea stabilise într'un chip aproape sigur că fesese înțelegere între cei doi amănți, și sinucidere cu voință, totuși juriul l'a declarat culpabil de omor și curtea criminală l'a condamnat la moarte.

La întrebarea făcută de judecător dacă nu mai avea ceva de adăogat, acuzatul a răspuns cu voce liniștită:

— Nimic, de cât că sunt eu totul nevinovat!

Din asta reese în mod clar severitatea magistratilor englezi în chestia sinuciderilor umoroase.

Restaurarea unui mormînt celebru. Se va începe din ordinul prințului Radzivil, proprietarul castelului și al parcului din Ermenouville, restaurarea mormîntului lui Jean-Jacques Rousseau, care se află actualmente într'o stare vrednică de plîns. De câte-va zile tîmplarii se ocupă a construi d'asupra mormîntului, în mica insulă a sălciilor, un adăpost destinat a protege pe lucrătorii însărcinați cu lucrarea. Pietrele din care este făcut monumentul, roase de intemperiiile ano timpurilor, vor trebui să fie în mod necesar înlocuite și va fi poate interesant de a se ști ce e adevărat din unele legende relative la rămășițele pămîntești ale lui Rousseau. După o legendă, la epoca transportării osemintelor lui Jean-Jacques Rousseau din Ermenouville la Pantheon, locuitorii din Ermenouville le-ar fi substituit niște oseminte de animale.

În acest chip adevăratul mormînt al filosofului ar fi la Ermenouville, pe când Pantheonul ar adăposti numai niște oase de bou, de porc, sau de miel.

În Siberia. Anul acesta guvernul rusesc a exilat în Siberia un mare număr de mormoși, niște sectari cari nu voesc se poarte armie nici să depună jurămintul soldătesc. Se vestește acum din Irkutsk că toți exilații acestia, oameni tineri și voinici, au o purtare exemplară, supunîndu-se fără să murmure la cele mai grele munci. Ministrul de interne rus are de gând să le trimită acolo un număr de fete sîrace și să-i însoare.

Banchet nostim. Într'un restaurant din Budapesta s'a dat nu de mult un banchet destul de interesant. Oaspeții întruniți la masa lucică erau 18 muți. Discutau voioși cu mînilor, și într'o dispoziție cum se obișnuiește inter pocula și la astfel de ocazii, au stors un butoiu de bere. La un moment dat unul dintre ei se scoală și ridică pîharul sus.

Toate mînilor au tăcut și oratorul a ținut un discurs mai lung cu mîna dreaptă. So-

cetatea l'a ascultat cu evlavie, numai din când în când se ridica câte o mîna și striga să trăească. Terminîndu-se toastul, au ciocnit cu toții împreună, apoi din nou au început să converseze — cu mîna.

O ascensiune periculoasă. Un gazetar francez, anume Henri Charriaut, a reușit să facă, după mișcătoare peripeții, ascensiunea muntelui Pique-Longue, virful cel mai înalt al ghetarilor eterni din Vignemale (3298 metri).

Cu toată grosimea zăpezii — dela 30 până la 60 centimetri — această periculoasă suire a putut fi făcută într'o singură zi.

Di Henri Charriaut a fost întovărășit de vîntorul de căprioare Palax. Este prima ascensiune, dela 1869, ce s'a făcut până azi pe cel mai înalt munte al Pireneilor francezi.

Cel mai lung discurs parlamentar. — Cu ocazia discursului de 12 oare pe care l'a ținut deputatul german Lecher în parlamentul austriac, s'au povestit mai multe casuri analoage din alte parlamente. Nu s'au mai pomenit până acum decât un singur discurs mai lung decât a lui Lecher, și anume cel ținut în 1893 în adunarea legislativă a Columbiei de către deputatul De Cosmos.

În ajunul deschiderei sesinței, guvernul venise atunci cu un proiect de lege de expropriare a mai multor plantatori. Dacă acest proiect nu se vota până a doua zi la 12, plantatorii rămîneau în posesiunea pămînturilor lor.

Cuvîntul contra proiectului îl luă deputatul Cosmos pe la oarele 10.

Toți credeau că cel mult pe la 2 va sfîrși și se va trece la vot. Dar' pe la 1, oratorul abia atinsese subiectul.

Pe la 2 oare el trecea la punctul al doilea.

Pe la 3 scoase din buzunar mai multe documente și începu să citească.

Majoritatea începu atunci să bănuiască, că De Cosmos are de gând să vorbească până a doua zi, pentru a zădărnici proiectul.

La început lucru îi amuză, ca curiositate parlamentară, dar' apoi, intervenind guvernul, majoritatea deveni turbulentă, începu să intrerupă pe orator. Acesta însă se folosi de intreruperi pentru a face digresiuni și câștigă timp.

Majoritatea începu să facă șgomot, să fițe. Toate în zadar. În sfîrșit se resemnă.

Nu se îngădui oratorului nici timp de mîncare, nici o pauză de câte-va minute măcar. Numai cu apă udându-și din când în când buzele, oratorul vorbi toată ziua, toată noaptea, până a doua zi la 12, cu alte cuvinte 26 de oare, fără intrerupere. La început glasul lui era limpede, la sfîrșit abia se mai auzea; ochii i-erău umflați, inflamați, închiși — buzele crăpate și sîngerate, picioarele tremurau.

Dar' proiectul de lege nu se votă!

ULTIME ȘTIRI

Milano, 8 Noembre.

Marchisul Visconti-Venosta a dat eri un prînz în onoarea contelui Goluchowsky.

După masă ministrul de externe austriac a avut o lungă întrevedere cu dl di Rudini, prim-ministru, cu Venosta, ministrul de externe și Nigra, ambasador la Viena.

Azi contele Goluchowski a fost primit la Monza de regele Umberto, care seara a dat prînz în onoarea lui Goluchowsky.

Mîne se va arangea o vîndtoare în marele park dela Monza.

Berlin, 8 Nov.

Meetingul în favorul germanilor austriaci pe care era să-l aranjeze „Alldeutscher Verein“ nu se va mai ține, deoarece ce poliția a comunicat, că nu va permite asistarea deputaților austriaci și peste tot, că nu e treaba germanilor din Berlin să discute chestia de limbă în Austria, fiind aceasta o afacere pur internă a monarhiei austriace.

Redactor responsabil: Ioan Rusu Sîrlănu.

